

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 lipca 2024 r.,
w sprawie **K. W.**
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 25 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 197/23
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach
z 9 marca 2023 r., sygn. akt III K 6/21

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego K. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

Wyrokiem z 9 marca 2023 r., Sąd Okręgowy w Kielcach, sygn. akt III K 6/21, uznał K. W. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia

stawionych przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i art. 59 ust. 1 ustawy 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzył skazanemu karę łączną Sąd Okręgowy w Kielcach, wyrokiem z dnia 09.03.2023 r., sygn. III K 6/21, uznał K. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, za które wymierzył mu m.in. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Apelacje od wyroku wniósł m.in. obrońca skazanego K. W.

Wyrokiem z 25 stycznia 2024 r., Sąd Apelacyjny w Krakowie sygn. II AKa 197/23 utrzymał w mocy wyrok sądu I instancji.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. rażąco naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku art. 5 § 1 i 2, art. 7 i art. 410 k.p.k., polegające na powieleniu przez sąd II instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonania oceny w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego, naruszenia zasady domniemania niewinności oraz in dubio pro reo, które to uchybienia w konsekwencji doprowadziły do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu oskarżonego za winnego działania w grupie przestępczej, a także uczynienia z tego procederu stałego źródła dochodu, gdy w rzeczywistości brak jest jakichkolwiek dowodów na przypisanie mu winy w przedmiocie przypisanych mu czynów;
2. obrazę art. 457 § 3 k.p.k. i art. 440 k.p.k., polegającą na sprzeczności treści wyroku ze sporządzonym uzasadnieniem, co doprowadzało do wydania rażąco niesprawiedliwego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia wyroku sądu I instancji.

Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku sądu II instancji i poprzedzającego go wyroku sądu I instancji, zaś w przypadku uznania, że wystąpiła przesłanka oczywistego niesłusznego skazania K. W. — uniewinnienie go na podstawie art. 537 § 2 k.p.k.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (*tak: wyrok SN z 6.09.1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 11.*)

W wywiedzionej kasacji skarżący zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego naruszenie normy art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. W tym miejscu należy więc poczynić kilka uwag natury ogólnej bowiem wywiedziony w sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia jest wewnętrznie sprzeczny w zakresie w jakim jego autor zarzuca rozstrzygnięciu jednoczesne naruszenie art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem przyjętym w orzecznictwie Sadu Najwyższego przepisy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny (*zob. postanowienie SN z 9.04.2021 r., IV KK 415/20, LEX nr 31599900*). W konsekwencji podniesienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wyklucza możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Jeżeli bowiem skarżący zarzuca wadliwą ocenę dowodów ujawnionych w sprawie, to nielogiczne jest podnoszenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Naruszenie zasady *in dubio pro reo* ma miejsce wtedy, gdy sąd prawidłowo ocenił zebrane w sprawie dowody, ale ujawnione wątpliwości rozstrzygnął na

niekorzyść oskarżonego, wbrew kierunkowi wymienionej zasady. Dodatkowo odnosząc się do zarzutu z pkt 1 kasacji wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. może być podnoszony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakim jest kasacja tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Również chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. Podniesienie w ramach postępowania kasacyjnego zarzutu naruszenia prawa procesowego - art. 440 k.p.k. jest dopuszczalne, ale tylko wtedy, gdy zostanie on powiązany z konkretnym uchybieniem, którym obarczone jest skarżone orzeczenie, a którego nieuwzględnienie z urzędu i utrzymanie orzeczenia w mocy, spowodowało rażącą niesprawiedliwość orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Autor kasacji wskazuje jedynie, iż źródłem naruszenia art. 440 k.p.k. jest sprzeczność wyroku ze sporządzonym uzasadnieniem. Nadzwyczajny środek zaskarżenia nie zawiera jednak uzasadnienia ww. zarzutu, co mając na uwadze, iż na autorze kasacji spoczywa ciężar wykazania zarówno zaistnienia - innych niż wskazane w apelacji - uchybień, jak i tego, że ich konsekwencją jest rażąca niesprawiedliwość orzeczenia utrzymującego wyrok sądu I instancji w mocy, czyni zarzut z pkt 2 kasacji bezzasadnym.

Wobec oddalenia kasacji bezprzedmiotowe stało się rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Z uwagi na powyższe, kasacja obrońcy skazanego podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

[J.J.]

[ał]